

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ ΛΑΖΑΡΟΝ ΤΟΝ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΝ

Προοίμιον

Ο πάντων, Χριστέ, την γνώσιν επιστάμενος
τον τάφον μαθεῖν ηρώτας του Λαζάρου
και ελθὼν αὐτὸν ἡγειρας τεταρταῖον ὄντα, παντοδύναμε,
κατοικτειρήσας ὡς εὐσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

Οἵκοι

- α' Τον οδυρμόν Μαρίας και Μάρθας επιστάς ο δεσπότης
μεταβάλλει ευθύς εγείρας αὐτῶν τον σύγγονον·
ην οὖν ιδέσθαι θαῦμα θαυμάτων,
πῶς ο ἄπνους εξαίφνης ἔμπνους ωράτο·
της γὰρ φωνῆς κατελθούσης του Ἰακώβου συνέσεισε
τα κλείθρα πύλας τε ἅμα
και μοχλοῦς του Θανάτου συνέτριψε,
νεκρόν δε εξανέστησε τεταρταῖον οἰκτειρας ὡς
εὐσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.
- β' Ὅλοι συνδράμωμεν μετὰ πόθου ἕως της Βηθανίας
του ιδέσθαι ἐκεῖ Χριστόν τον φίλον δακρύνοντα·
θέλων γὰρ πάντα νομοθετήσαι,
πάντα πράττει τη φύσει διπλοῦς υπάρχων·
πάσχει μεν οὖν ὡς υἱός του Δαβὶδ, ὡς υἱός δε θεοῦ
τον κόσμον πάντα λυτροῦται ἀπὸ πάσης κακίας του ὀφεως
και τεταρταῖον τον Λάζαρον ανιστά οικτειρήσας ὡς εὐσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.
- γ' Ὑπὸ της πίστεως αἱ γυναῖκες συνεχόμεναι ἅμα
τῷ Χριστῷ και θεῷ προκαταγγέλουσι θάνατον
του ἰδίου συγγόνου λέγουσαι οὕτως·
«Σπεύσον, φθάσον ο αεὶ παρὼν ἐν πάσιν·
Λάζαρος γὰρ ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ· εἴαν οὖν ἐπιστῇς,
ο Θάνατος δραπετεύσει, και ο φίλος φθοράς
λυτρωθήσεται,
Εβραῖοι δε θεάσονται ὅτι συ κατοικτεῖρεις
ὡς εὐσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»
- δ' Τοις μαθηταῖς ο κτίστης των ὅλων προηγόρευσε λέγων·
«Ἀδελφοί και γνωστοί, ἡμῶν ο φίλος κεκοίμηται·»-
μυστικῶς τούτους προεκδιδάσκων
ὅτι πάντα γινώσκει και περιέπει-

«άγωμεν ουν, πορευθώμεν και ιδώμεν ξένην ταφήν
και θρήνον τον της Μαρίας
και της Μάρθας ταχύ απαλείψωμεν·
τον Λάζαρον γαρ εκ των νεκρών
αναστήσας οικτείρω ως εύσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

ε΄ Άμα δε ήκουσαν των ρημάτων, οι απόστολοι πάντες
ως εκ μίας φωνής εβόησαν προς τον κύριον·
«Υπνος ανθρώποις προς σωτηρίαν,
ουχί δε προς απώλειαν πάντως υπάρχει·
όθεν αυτός παρρησία εβόα· «Απέθανεν·
απών γαρ ως βροτός πέλω, ως θεός δε τα πάντα επίσταμαι·
εάν ουν όντως προφθάσωμεν,
τον νεκρόν αναστήσω και παύσω νυν
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

στ΄ Πάντες ομού επέστησαν τότε, προϋπήντων δε τούτοις
και εβόων πικρώς Μαρία τε και η σύγγονος·
«Κύριε που εί; ότι παρήλθεν
ον επόθεις και ιδε παρών ουκ εστί·
ταύτα αυτών εκβοώντων, αυτός υπεδάκρυσεν·
ηρώτα δε· «Πού ο τάφος του εμού προσφιλούς, όνπερ μέλλω νυν
δεσμών του Άιδου λυτρώσασθαι
κατοικτείρας ως μόνος φιλόανθρωπος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα;»

ζ΄ Επιστάς ουν επί το μνημείον ο εν κόλποις υπάρχων
του ιδίου πατρός ως γόνος τούτου εβόησε·
«Σύ με απέστειλας εις τον κόσμον,
όπως τους νεκρωθέντας ζωοποιήσω·
ήλυθον ουν και ενταύθα εγείραι τον Λάζαρον
και δείξαι τοις Ιουδαίοις, ότι μέλλω εκ τάφου ανίστασθαι
τριήμερος, ο τον φίλον μου τεταρταίον ζώώσας
οικτείρας νυν
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

η΄ Ίνα δε παύση Μάρθας τον θρήνον, ο σωτήρ των απάντων
προσφωνήσας αυτή θεϊκώς τότε προσεφθέγγετο·
«Εγώ υπάρχω το φως του κόσμου
και ανάστασις πάντων των νεκρωθέντων·
ο εις εμέ πεποιθώς εις αιώνας ου θνήσκει·
εις τούτο γαρ επεφάνην
τον Αδάμ αναστήσαι και τους εξ Αδάμ
και τεταρταίον τον Λάζαρον
εξεγείραι οικτείρας ως εύσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

θ΄ Νεύματι ουν ιδίω κελεύσας εσαλεύθη ο Άιδης
και Θανάτου ισχύς και διαβόλου το φρύαγμα·

φωνή δε καλέσας τον σεσηπότα
εκ των καταχθονίων τούτον εγείρας·
όνπερ ιδών Αβραάμ τε και πάντες οι δίκαιοι
εβόων· «Νυνί θαρσείτε, ότι ήκει η πάντων ανάστασις·
δεσμών θανάτου ελύτρωσεν
ον φιλεί κατοικτείρησας ως εύσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

ι´ Ον προς ολίγον έσχε δεσμώτην κάτω Λάζαρος Άιδης,
ως αιχμάλωτος νυν οράται τούτον στερούμενος·
του βασιλέως γαρ των αγγέλων
επελθόντος δαιμόνων ισχύς ελύθη·
και ο προς γην τη κοιλία συρομένος όφιν νυν
ξύλινη λόγχη το στόμα κεντηθείς ως νεκρός αποδείκνυται·
Αδάμ δε χαίρει θεώμενος
τον Χριστόν κατοικτείροντα ως αγαθόν
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ια´ Υπεξελθών του τάφου ο φίλος σουδαρίω τας όψεις
και τας χείρας αυτού συνδεδεμένος εδείκνυτο·
λύουσι τούτον οι δεσμευθέντες
τας καρδιάς τω φθόνω της βασκανίας
και τοις ωσίν ως ασπίδες βυούντες και προς σφαγήν
αδικωτάτην τας χείρας ετοιμάζοντες, όπως εκχέωσιν
αθών αίμα και δίκαιον του νεκρούς ανιστώντος και παύσαντος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ιβ´ Ρήματα παιδων ακηκοότες καθαράς εκ καρδιάς
και χειλέων αγνών θορύβου πάντες επλήσθησαν
λέγοντες άμα· «Τις έστιν ούτος;»
ω μανίας και πάσης ασυνεσίας·
οι προ μικρού ανιστάμενον βλέποντες τον εν νεκροίς
υπάρχοντα οδωδότα αγνοούσι τις ήγειρε και έλυσε
φωνή του Άιδου την δύναμιν
και κατέπαυσε φύσει ως εύσπλαγχνος
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ιγ´ Ω της αφάτου σου ευσπλαγχνίας, Ιησού πανοικτίρμον,
ο δι' εμέ κατ' εμέ γενόμενος ως ηυδόκησας·
πώς επί πώλου μετρίαζεις
και εις πόλιν προφθάνεις των θεοκτόνων,
ων την δεινήν απιστίαν προβλέπων εκέλευσας
χερσίν ιδίαις Λαζάρου τα δεσμά διαλύσαι, ιν' ίδωσιν,
ον μετ' ολίγον βουλεύονται αποκτείναι μηδ' όλως
οικτείροντες
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ιδ´ Μετά βαΐων πάντες εξήλθον εις απάντησιν, σώτερ,
της ελεύσεως σου, το «ωσαννά» σοι κραυγάζοντες·
νυν δε ημείς τον ύμνον οι πάντες

εκ στομάτων οικτρών προσφέρωμέν σοι
τους της ψυχής επισείοντες κλάδους και κράζωμεν·
«Ο όντως εν τοις υψίστοις, σώσον κόσμον ον έπλασας, κύριε,
και αμαρτίας εξάλειπον τας ημών, όπως πρώην
εξήλειπας
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

ιε´ Άγει πανήγυριν ετησίαν η σεπτή εκκλησία
συγκαλούσα πιστός τα τέκνα ταύτης,
φιλάνθρωπε,
μετά βαΐων προσυπαντώσα
και χιτώνας στρωννύουσα ευφροσύνης,
όπως αυτός μετά των μαθητών σου και φίλων σου
τους πόδας επιβίβασης και ειρήνην βαθείαν τοις
δούλοις σου
επιβραβεύσης και θλίψεως απαλλάξης, ως πρώην
απήλειπας
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ιστ´ Νεύσον το ους σου, θεέ των όλων, και ημών δεομένων
άκουσον και δεσμών των του Θανάτου
εξάρπασον·
οι γαρ εχθροί ημών αεί κυκλούντες
ορατός και αοράτως επαπειλούσιν
του θανατώσαι ημάς και την πίστιν αρπάσαι λοιπόν·
ανάστα, και δια τάχους απολέσθωσαν πάντες και γνώτωσαν
ότι συ ει ο θεός ημών και οικτείρεις ημάς, όπως ώκτειρας
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.

ιζ´ Οι νεκρωθέντες ταις αμαρτίαις και εν τάφω οικούντες
απογνώσεως κακών τας αδελφάς μιμησώμεθα
του πιστού Λαζάρου Χριστώ βοώντες
εν κλαυθμώ και εν πίστει και τη αγάπη·
«Σώσον ημάς, ο βουλήσει γενόμενος άνθρωπος,
και τάφου αμαρτημάτων εξανάστησον, μόνε αθάνατε,
λιταίς Λαζάρου του φίλου σου, ον εγείρας απήλειπας,
κύριε,
Μαρίας και Μάρθας τα δάκρυα.»

ιη´ Ύλην ρευστήν μισήσωμεν πάντες και Χριστώ τω σωτήρι
υπαντήσωμεν νυν εν Βηθανία σπεύδοντι,
όπως αυτό συνεστιαθώμεν συν τω φίλω Λαζάρω και αποστόλοις
και ταις αυτών ικεσίαις ρυσθώμεν των πρώην κακών·
του νου δε πάσαν κηλίδα καθαρθέντες αμέμπτως οψόμεθα
αυτού την θείαν ανάστασιν, ην παρέσχεν ημίν αφελόμενος
Αδάμ τε και Εύας τα δάκρυα.

ΣΤΟΝ ΟΣΙΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟ ΛΑΖΑΡΟ ΤΟΝ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟ

Προοίμιον

Εσύ που τα πάντα, Χριστέ, πολύ καλά τα γνωρίζεις
ρωτούσες να μάθης που βρίσκεται του Λαζάρου ο τάφος
κι αφού ήρθες τον ανάστησες, Παντοδύναμε, τέσσερις μέρες πεθαμένο,
γιατί σαν Εύσπλαχνος συμπόνεσες
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

Οίκοι

- α' Το θρήνο της Μαρίας και της Μάρθας μόλις ήρθεν ο Κύριος
αμέσως τον σταμάτησε γιατί ανάστησε τον αδερφό τους.
Μπορούσες λοιπόν θαύμα θαυμάτων ν' αντικρύσης, πώς
ξαφνικά ο άψυχος έπαιρνε ψυχή.
Έφτασε πραγματικά μέχρι τον Άδη η φωνή Του και τον συγκλόνησε,
τις κλειδαριές και τις πόρτες αντάμα καθώς και τις
αμπάρες του Θανάτου κομμάτιασε,
κι έφερε πάλι στη ζωή τον πεθαμένο τέσσερις ημέρες
γιατί σαν Εύσπλαχνος συμπόνεσε
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.
- β' Ας πάμε όλοι μαζί μέχρι τη Βηθανία με λαχτάρα ιερή
για ν' αντικρύσουμε εκεί τον Φίλο Χριστό να χύνη δάκρυα.
Επειδή θέλει πραγματικά τα πάντα να λειτουργούν στα
όριά τους, όλα τα ενεργεί σαν Θεάνθρωπος.
Πάσχει μεν λοιπόν σαν υιός του Δαβίδ μα σαν Υιός του Θεού
ελευθερώνει τον κόσμο όλο από ολόκληρη την κακία του διαβόλου
και το Λάζαρο ανασταίνει τέσσερις μέρες πεθαμένο
γιατί σαν Εύσπλαχνος συμπόνεσε
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.
- γ' Από την πίστι παρακινημένες οι γυναίκες μαζί στο
Χριστό και Θεό αναγγέλουν εκ των προτέρων
το θάνατο
του αδελφού τους με τέτοια λόγια: «Τρέξε, πρόφτασε, ο
πάντοτε Παρών σε όλα,
επειδή ασθενεί ο Λάζαρος που αγαπάς. Αν έρθης λοιπόν
κοντά του Εσύ,
ο Θάνατος θα δραπετεύση και θα γλυτώση ο φίλος απ'
το θάνατο,

και οι Εβραίοι θα δούνε ότι Σύ σαν Εύσπλαχνος
συμπονείς
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

δ' Προφήτεψε στους μαθητάς ο Κτίστης των όλων και είπε:
«Αδελφοί και γνωστοί, εκοιμήθη ο φίλος μας.»-
με τρόπο μυστικό από τα πριν τους edίδασκε πως τα
πάντα γνωρίζει και τα περιθάλπει-
«Ας πάμε λοιπόν, ας πορευθούμε κι ας δούμε ταφή αλλοιώτικη
και της Μαρίας το θρήνο και της Μάρθας ας διώξουμε,
αφού το Λάζαρο εγώ αφού σηκώσω, σαν Εύσπλαχνος συμπονώ
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

ε' Και καθώς άκουσαν αυτά όλοι οι απόστολοι
σαν νάχαν μια λαλιά εφώναξαν στον Κύριο:
«Ο ύπνος είναι στους ανθρώπους για καλό και ποτέ κακό δεν τους κάνει».
Και τότε ο Χριστός καθαρά τους έλεγε:
«Πέθανε.
Βρίσκομαι βέβαια σαν άνθρωπος μακριά, μα σαν Θεός
όλα τα ξέρω,
Αν όντως λοιπόν προφθάσουμε, θ' αναστήσω τον νεκρό
και θα σταματήσω τότε
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

στ' Όλοι μαζί κατέφθασαν τότε και τους προϋπάντησαν
η Μαρία και η αδελφή της και πικραμένες έλεγαν:
«Κύριε, τι έγινες; Να, πέθανε αυτός που αγαπούσες και
δες πώς απουσιάζει».
Καθώς εκείνες έλεγαν αυτά, edάκρυσεν Εκείνος.
Και ρώταγε: «Πούναι ο τάφος του αγαπημένου μου, που
τούτην ώρα πρόκειται
απ' τα δεσμά του Άδη να λυτρώσω, γιατί συμπόνεσα
σαν μοναδικός Φιλάνθρωπος
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας;»

ζ' Σαν έφθασε λοιπόν στο μνήμα, Αυτός που βρίσκεται
στους κόρφους του Πατέρα Του, σαν Γιός Του φώναξε:
«Εσύ με έστειλες στον κόσμο, στους νεκρωμένους ζωή να δώσω.
Έρθα λοιπόν κι εδώ το Λάζαρο να αναστήσω
και στους Ιουδαίους να δείξω πως κι εγώ θ' αναστηθώ
απ' τον τάφο
μετά τρεις ημέρες, Εγώ που δίνω ζωή στο φίλο μου
τον πεθαμένο τέσσερις μέρες γιατί συμπόνεσα ετώρα
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

η' Και για να πάψη της Μάρθας το θρήνο, ο Λυτρωτής
των πάντων σαν Θεός τότε της μίλησε και είπε:
«Εγώ υπάρχω το φως του κόσμου και ανάστασι όλων
των νεκρωμένων.
Εκείνος που έχει πεποιθήσι σε μένα ποτέ δεν θα πεθάνη.

Γι' αυτό άλλωστε ήρθα να αναστήσω τον Αδάμ και τους απογόνους του
και να σηκώσω τον τετραήμερο Λάζαρο επειδή
εσυμπόνεσα ως Εύσπλαχνος
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

θ' Και με πρόσταγμα δικό Του εκουνήθηκεν ο Άδης
και του Θανάτου η δύναμι και η έπαρσι του διαβόλου.
Και φώναξε το Λάζαρο που άρχισε να λειώνη κι από τα
καταχθόνια τον εσήκωσε.
Κι αυτόν ακριβώς καθώς αντίκρυσεν ο Αβραάμ κι όλοι οι Δίκαιοι
φώναζαν: «Τώρα πια αναθαρρήστε, γιατί έφθασεν η Ανάστασις όλων.
Απ' τα δεσμά του θανάτου ελύτρωσε αυτόν π' αγαπά,
γιατί σαν Εύσπλαχνος συμπόνεσε
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

ι' Κι αυτόν που για λίγο είχε κρατούμενον το Λάζαρο
κάτω ο Άδης,
τώρα αιχμάλωτος φαίνεται αφού τον έχασε.
Μιας και κατέφθασεν ο βασιλιάς των αγγέλων, των
δαιμόνων η δύναμι παρέλυσε.
Και το Φίδι που συρότανε με την κοιλιά στη γη
με την ξύλινη λόγχη του Σταυρού το στόμα του ετρύπησε
και κείται νεκρό.
Και ο Αδάμ χαίρεται καθώς βλέπει τον Χριστό να
συμπονή σαν Εύσπλαχνος
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ια' Εβγήκε κάτω από τον τάφο ο φίλος με φασκιές τριγύρω
στο πρόσωπο και δεμένα τα χέρια του ήτανε.
Τον λύνουν εκείνοι που δέθηκαν στις καρδιές απ' του
φθόνου το βάσανο
και τ' αυτιά τους σαν ασπίδες (φίδια) εβούλωσαν
και τα χέρια 'τοιμάζουν για σφαγή αδικώτατη, για να χύσουν
αίμα αθώο και δίκαιο Εκεινού που νεκρούς ανασταίνει
και σταμάτησε
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιβ' Τις φωνές των παιδιών καθώς άκουσαν από καρδιά
καθαρή και χείλη αγνά θορυβήθηκαν όλοι
και είπαν: «Ποιος είν' Αυτός;» Ω μανία και τρέλλα ανείπωτη.
Αυτοί που έβλεπαν πριν λίγο να σηκώνεται τον πεθαμένο
π' άρχισε να λειώνη
κάνουν τάχα πως δεν ξέρουν ποιος ανήστησε και παράλυσε
με τη φωνή Του τη δύναμι του Άδη και σταμάτησε ως φύσει Εύσπλαχνος
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιγ' Η καλωσύνη Σου δε λέγεται ω Ιησού
Ευσπλαχνικώτατε, που για μένα ήρθες σε μένα καθώς το αποφάσισες.
Πόσο δείχνεσαι ταπεινός πάνω στο γαϊδουράκι και
φθάνεις στην πόλι των θεοκτόνων,

των οποίων τη δεινή απιστία επρόβλεψες
και διάταξες να λύσουν τα δεσμά του Λαζάρου με τα
ίδια τους τα χέρια, για να ξέρουν
Ποιος ειν' Αυτός που σκοπεύουν να σκοτώσουν χωρίς να
συμπονούν καθόλου
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιδ' Με τα βάγια εβγήκανε όλοι, Σωτήρα, να Σε
προϋπαντήσουν κραυγάζοντας για Σένα τα
«ωσαννά» του ερχομού Σου.
Και τώρα εμείς όλοι τον ύμνο Σου προσφέρουμε με
στόματα αμαρτωλά
και της ψυχής μας τα κλαδιά ανακινούμε και λέμε:
«Εσύ που κατοικείς στους ουρανούς σώσε τον κόσμο,
Κύριε, που έφτιαξες
και σβήσε παντελώς τις αμαρτίες μας, όπως ακριβώς τότε εξάλειψες
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιε' Κάθε χρόνο γιορτάζει η Σεπτή Εκκλησία και
συγκεντρώνει με πίστι τα παιδιά της,
Φιλάνθρωπε,
και με τα βάγια έρχεται να Σ' αναταμώση και Σου
στρώνει ευφροσύνης φορέματα,
μαζί με τους μαθητάς και φίλους σου
για να περάσης επάνω τους και στους δούλους Σου
ειρήνη βαθειά
να δώσεις κι από τη θλίψη να τους απαλλάξης, όπως
τότε εσκούπισες
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιστ' Σκύψε τ' αυτί Σου, Θεέ των όλων, κι εμάς που Σε
παρακαλούμε άκουσε και άρπαξέ μας απ' του
Θανάτου τα δεσμά.
Μιας και οι εχθροί μας πάντα μας περικυκλώνουν
ορατώς και αοράτως κι απειλούν από πάνω
να μας φέρουν στο θάνατο και την πίστι να μας πάρουν
το λοιπόν.
Σήκω πάνω και όλοι να χαθούνε ταχύτατα και να μάθουν
πως είσαι ο Θεός μας Εσύ και συμπόνοια μας δείχνεις,
καθώς εσυμπόνεσες
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.

ιζ' Εμείς που νεκρωθήκαμε από τις αμαρτίες και στον τάφο κατοικούμε
της κακής απελπισίας, τις αδερφές ας μιμηθούμε
του πιστού Λαζάρου, φωνάζοντας με κλάμα και πίστι κι αγάπη:
«Σώσε μας, Εσύ που θέλησες κι έγινες Άνθρωπος,
και σήκωσέ μας, μόνε Αθάνατε, από τον τάφο των αμαρτημάτων,
με τις δεήσεις, Κύριε, του φίλου Σου Λαζάρου που απ'
τον τάφο σήκωσες και στέγνωσες
τα δάκρυα της Μαρίας και της Μάρθας.»

ιη΄ Τη ματαιότητα όλοι ν' αφήσουμε, και το Σωτήρα Χριστό
ν' απαντήσουμε τώρα καθώς πηγαίνει με σπουδή στη Βηθανία,
για να καθήσουμε μαζί Του στο τραπέζι με το φίλο το
Λάζαρο και τους αποστόλους
και με τις ικεσίες τους ν' απαλλαχθούμε απ' όσα
πράξαμε κακά.
Κι αφού καθαριστούμε από κάθε κηλίδα του νου, καθαροί
θ' αντικρύσουμε
τη Θεία Του Ανάστασι, που μας χάρισε κι αφαίρεσε
του Αδάμ και της Εύας τα δάκρυα.

28 Δεκεμβρίου 1986. Καιρός χιονώδης. Ρωμανέ μου, ελέησόν με.

**Από το βιβλίο Ρωμανού Μελωδού, «Ύμνοι», Απόδοση στα νέα
ελληνικά Αρχιμ. Ανανία Κουστένη, Τόμος Πρώτος, Β' έκδοση,
Εκδόσεις Χ. Μπούρας, Αθήνα, σελ. 296 -311.**